

is ze in een toestand van wanhoop en smart en gaan en komen de toekomst-beelden akelig duidelijk in hun kleet van rouw en duisternis.

Toch neemt ze de woorden ter harte en blijft de eerstvolgende dagen om en bij hem.

Deze plotselinge verandering opent den lijder de oogen gehéél, — nu moet er gevaar zijn. Heel het gedrag van zijn vrouw duidt dit aan. Ze is gekleed in een stemmig japonnetje, heeft dikwijls roode oogen, maar tracht hem toch op te beuren door allerlei verhalen en plannen voor de toekomst.

Hare liefde gebiedt om het vreeselijke, o dat afschuwelijke, den dood, verre van hem te houden. Ze vraagt hem allerlei, hoe hij dit of dat in huis wil gearrangeerd, enz. en hoopt, door de belangstelling in hun omgeving gaande te houden, hem te sparen voor de verschrikking van sterven.

Met groote zekerheid spreekt ze over zijn beterschap en heeft plannen en illusiën in menigte voor dat gelukkig tijdstip.

„Ach!” — klaagt ze met rood geweende oogen, — „ik moet hem opbeuren, en die vreeselijke gedachte van zijn einde, — als hij 't maar niet inzielt — 't zou ontzettend zijn!”

In deze dagen is de verpleegster bijna overbodig. Eva wil alles doen, want haar lieve Hans moet genieten van 't bijzijn zijner vrouw.

„Misschien” — zucht ze als ze hem den eenen of anderen dienst bewijst — „misschien doe ik het voor 't laatst!”

Die overspannen toestand kan evenwel niet blijvend zijn en als een week is heengegaan zonder in 't oog loopende verandering of nog erger — kalmeert Eva aanmerkelijk en ziet mevrouw Reeze zich de zorg voor den zieke weer toevertrouwd.

Toch blijft Eva in haar huis en ontvangt haar vrienden en kennissen bij zich. De bliken van deelneming in hun lijden nemen dagelijks toe en zij gevoelt zich gelukkig door die hartelijke toewijding. —

Het huisgezin van de familie Van Voorst is langzamerhand anders geworden. Het gezellig uurtje na den middag is weg en de kinderen werken of spelen in een afgezonderd vertrek. Wel komen zij één voor één hem bezoeken, maar slechts even is hun dit vergund, want het lijden van hun vader, in de laatste dagen nog verhoogd door benauwdheden, verbiedt hun bijzijn.

Alleen Rudolf is meer dan anders met hem. De jongen is stil en lusteloos en veel trager dan vroeger in al zijn werk of spelen. Hij zit in de ziekenkamer in een hoek van 't vertrek, gansch weggedoken in den grooten stoel. Hij is alleen, want zijn moeder rust en de tijd van mevrouw Reeze is nog niet daar.

De zieke slaapt, hoewel zijn ademhaling moeilijk en zwaar gaat. De stilte in 't vertrek is zeer groot en maakt den jongen oppasser loom en slaperig. Als 't een wijle zoo kalm is geweest, ontwaakt de heer Van Voorst en ziet in 't vertrek rond.

„Ru, ben je er nog?”

„Ja pa!” — De jongen is al overeind en staat voor zijns vaders bed.

„Slaapt mama?”